

เทศน์เช้า วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมๆ เนาะ ตั้งใจฟังธรรมๆ เรามาทำบุญกุศลกันก็เพื่อสั่งธรรม เวลาธรรมะ ให้ธรรมเป็นทานชนะซึ่งการให้ทั้งปวง ให้ธรรมเป็นทานๆ เรามีลูกมีเต้า เราให้การศึกษา นั่นละให้ธรรมเป็นทาน มีการศึกษา การอบรมบ่มเพาะ นั่นละคือธรรม ให้ธรรมเป็นทานๆ ธรรมคือวิชาการใด ก็อดคิดฝังหัวใจเขาไปใจ ถ้าคิดฝังหัวใจเขาไป เขาจะเป็นคนดี เห็นไหม

เราไม่ปฏิเสธนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่ได้ปฏิเสธเรื่องเงินเรื่องทอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ปฏิเสธเรื่องเศรษฐกิจ เรื่องคนมีฐานะ ไม่ได้ปฏิเสธ สิ่งนั้นมันได้มาด้วยความสุจริตหรือความทุจริต ถ้าได้มาด้วยความสุจริต ด้วยความสุจริต สุจริตมาจากไหน สุจริตมาจากหัวใจของเขา ถ้าหัวใจของเขาเป็นสุจริตแล้วเขาได้สิ่งใดมา มันจะเป็นประโยชน์ คนที่เป็นทุจริตๆ ได้มาแล้วไม่กล้าใช้จ่ายนะ เอาไปเก็บซ่อนไว้ นี่เวลาจะใช้จ่ายยังไม่กล้าใช้จ่ายเลย เพราะว่าได้มาด้วยความทุจริตใจ

แต่ถ้าได้มาด้วยความสุจริต ทีนี้ได้มาด้วยความสุจริต แล้วจิตใจที่เป็นธรรมด้วย ถ้าจิตใจที่เป็นธรรม ในสมัยพุทธกาล บ้านเศรษฐีทุกบ้านจะมีโรงทานอยู่หน้าบ้าน คนทุกข์คนเข็ญใจได้พึ่งพาอาศัยโรงทานจากบ้านเศรษฐีนั้น ถ้าบ้านของเศรษฐี เศรษฐี เพราะเขาเสียสละ เขาดูแลคนทุกข์คนยากใจ คนทุกข์คนยาก นั่นละหัวใจเป็นธรรมใจ ธรรมคืออะไร เหตุและผลความดีนั่นละเป็นธรรม เหตุและผลใจ

ฉะนั้น เวลาคนเราเกิดมาแล้วมีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก คฤติ คนเมาๆ เวลาคุยกับคนเมาคุยไม่รู้เรื่องหรือ เราต้องให้เขาสร้างจากการเมามาแล้วเราถึงจะคุยกับเขาเข้าใจ แต่เวลาคุยเข้าใจแล้ว ถ้าคนมันคือมันดื้อ คุยก็ไม่เข้าใจ เพราะเวลาเขาเมาขึ้นมาแล้วเขาทำความเสียหายให้กับสังคม เขาทำร้ายคนอื่นเพราะด้วยความมัวเมาของเขา เวลาไปคุยกับเขาตอนนั้น ยิ่งคุยกับเขาก็ไปส่งเสริมเขาให้เขาทำลายมากขึ้นไป เขาก็รอนกว่าเขาจะสร้างจากเมาๆ ใจ ถ้าสร้างจากเมา

เราเมื่อด้วยทิฏฐิमानะ ธรรมเมธา เมื่อด้วยอารมณ์ของคน เมดาโดยความทิฏฐิमानะของคน เมดาโดยความมักมากอยากใหญ่ของคน เราเหยียบย่ำทำลายเขาไปเพื่อความมักมากของคน นี้ไฉแล้วเมื่อไหร่มันจะหายจากเมดาละ

เวลาหายจากเมดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงใช้อุบายไฉ ให้เรารู้จักหัดเสียดเสถทาน การเสียดเสถทาน ถ้าเป็นทานจริงๆ นะ ทานมันเกิดจากหัวใจ คนโบราณ วันโกน วันพระ เขาเตรียมไว้แล้ว เอาปลาไปปล่อยๆ แม้แต่เขาจะแกงปลาไปวัดเขายังไม่กล้าพูดเลย คนแก่คนเฒ่าเขาสอนลูกสอนหลานเขา เอาปลาไปปล่อย หมายความว่า เอาปลาไปฆ่า ฆ่าแล้วแกงไว้ ฟรุ้งนี้จะไปถวายวัด นี้เวลาเขาทำบุญกุศล คนโบราณเขาคิดอย่างนั้นนะ เพราะมันเป็นกับปิยะ มันเป็นคำพูดไฉ

เวลาพระ ในปาราชิก ๔ ฆ่าเองก็ดี ใช้ให้ผู้อื่นฆ่าก็ดี ให้อ้วนเขาฆ่าก็ดี นี้ก็เหมือนกัน เพราะว่าเราเป็นชาวพุทธๆ ขึ้นมา เราจะทำบุญกุศลขึ้นมา เขายังต้องการความสะอาดบริสุทธิ์ของเขาเลย ถ้าปู่ย่าตายายเขาก็ไม่ยอมมีบาป ให้หลานมันทำ ให้หลานมันทำ เอาปลาไปปล่อย ให้อ้วนหลงๆ มันก็เอาไปปล่อยลงคลองไฉ เข้าขึ้นมามันไม่มีแกงไปวัดไฉ อ้าว! ก็บอกให้เอาปลาไปปล่อยไฉ อ้าว! ก็อย่าให้เอาไปปล่อยก็เอาไปปล่อยแล้ว ลงคลองไปแล้ว นี้กับปิยะโวหาร เขาพูดขึ้นมาเพื่อบุญกุศลของเขา วันพระ วันโกนขึ้นมา เราจะแสวงหาของเรา เราแสวงหาเพื่อความสะอาดบริสุทธิ์ของเรา จิตใจที่เป็นธรรมๆ นี้กับปิยะโวหาร

พระก็เหมือนกัน พราภของเขียวเองก็ดี ใช้ผู้อื่นก็ดี เขาถึงกับปิยะโวหารไฉ ให้พิจารณาให้หน่อย เวลาพระเขาบอกว่า โยมพิจารณาถึงนี้ให้หน่อยสิ ถึงนี้มันกะกะ มันระราน คนเดินผ่าน ถ้าปาก

พิจารณาก็นั่งมองอยู่นั่นนะ มันไม่ทำหรรอก เฮ้ย! เขาให้พิจารณาคือเขาให้ตัด แต่พระเขาก็ไม่ยอมเป็นอาบัติไฉ เขาก็บอกว่า โยมพิจารณานี้ให้หน่อย การพิจารณาคือว่าพิจารณาให้มันโล่งโล่งไฉ พิจารณาให้มันสะอาดขาวผ่องไฉ ถ้าการพิจารณา

เวลาลูกศิษย์กรรมฐาน ลูกศิษย์กรรมฐานเขาจะมีครูบาอาจารย์ของเขา ถ้ามีครูบาอาจารย์ของเขา ได้ใกล้ชิดพระ พระก็มีการอบรมสั่งสอน อบรมสั่งสอนขึ้นมาแล้ว เราเคยรุคกันนะ ขึ้นไปทางเชียงใหม่ เชียงราย ขณะเรารุคกันขึ้นไป เวลาจะไปบิณฑบาต อะแหม่มๆ อะแหม่มอยู่นั่นนะ

ครึ่งชั่วโมงไม่ได้ฉันหรือก ขนาดหลวงปู่มันท่านไปทำไว้แล้วนะ แต่ถ้าที่ไม่เคยไปเลยนะ โอ้อโฮ!
เป็นครึ่งวันก่อนวัน

แล้วเวลาหลวงปู่ชอบท่านไปพม่า ไปพม่า บิณฑบาตกลับมาแล้วไม่ได้อาหารมาเลย พระ
พินถิ่นเขาใจดีใจ เขาขออุบาทร มีอาหารไหม ไม่มี ตามผมมา ตามผมมา

ทำอย่างไรรู้ใหม่ เขาพาเข้าไปในครัวเลย บิณฑบาตเข้าบ้านเขาเลยนะ แล้วไปยืนที่ครัวเลย
นะ นี่พระพม่า นี่ประวัติหลวงปู่ชอบท่านสอนไว้

นี่พูดถึงต้องการฝึกหัดอบรม ถ้าเราต้องการฝึกหัดอบรม เราจะมาแต่อารมณ์ของเรา
ประชาธิปไตยๆ ฉันเป็นปัญญาชน ฉันมีการศึกษา พอการศึกษา การศึกษามันก็ตีความไป เรา
ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปรีชา ปรีชา ปฏิบัติ ปฏิเวธนะ การศึกษานี้
สำคัญมาก คนเรา ชาติจะเจริญ เจริญเพราะทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรมนุษย์มีสติปัญญา
สติปัญญาเขาวัดกันที่ทรัพยากรมนุษย์นะ วัดกันคนที่มีปัญญานะ ถ้าคนที่มีปัญญาจะพาชาตินั้น
ให้มั่นคง ถ้าคนโง่คนเขลาเอาชาตินั้นรอดไม่ได้

นี่เขาศึกษามา ศึกษาปรีชา ศึกษามาแล้วเขาให้ปฏิบัติ เวลาปฏิบัติขึ้นมาไม่รู้เรื่อง ปฏิบัติ
ไม่ได้ เวลาศึกษามามหาศาลเลย มีความรู้มาก แต่งบาลีได้ แปลบาลีได้ แต่งโคลงกลอนได้หมด
เลย แต่พุทธโฆไม่เป็น ถ้าคนไม่เคยภาวนาพุทธโฆ ไม่เห็นคุณค่าของพุทธโฆ ไม่เคยเห็นความสงบ
ของใจเข้ามา ไม่มีทาง

แต่ถ้าคนเคยเห็นนะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้าหัวใจเราตื่นขึ้นมา หัวใจเราเบิกบาน
ขึ้นมา หัวใจเรามีความสุขขึ้นมา เรากล้าดูถูกความเบิกบานอันนั้นใหม่ เรากล้าดูถูกความเป็นจริง
ในหัวใจเราไหม สิ่งที่มีนกล้าดูถูกเพราะมันไม่จริงนะสิ พอมันไม่จริงขึ้นมา เราดูถูกเหยียดหยาม
กันไป เหยียดหยามกันไป โอ้พระป่าพระเจ้ากลับหูกลับตามันจะมีความรู้อะไร

ในหัวใจเขาเบิกบานนะ ในหัวใจเขาจะเป็นไปได้ เขาต้องเอาชนะใจเขาชนะ ถ้าเขาชนะใจ
เขาได้ เขาต้องพุทธโฆนะ ใช้ปัญญาอบรมสมาธินะ เพราะความสงบระงับนั่นคือสมาธิใจ สติ
สมาธิ ปัญญา สติ สมาธิ ปัญญา

นี่สมาธิไม่เคยมี ความเป็นไปไม่เคยมี แต่บอกว่าเป็นเศรษฐีมีความร่ำรวย งานมันไม่เคยทำ
มันบอกมันรวย ฟ้อง ปปง. ตรวจสอบมัน นี่มันพูดแต่ปาก มันพูดแต่ปาก

คำว่า “เป็นจริงๆ” ขึ้นมามันอยู่ที่นี้ไง มันอยู่ที่นี้ อยู่ที่พฤติกรรม คุณี เวลาครูบาอาจารย์ หลวงตาหรือหลวงปู่มันท่านพูด เวลาพระที่อยู่ในวัดท่านเดินไปเดินมาโดยขาดสติ ท่านบอกนั่น ศพเดินได้ คือคนมันขาดสติเหมือนซากศพ ศพเดินได้นะ แต่ถ้ามันมีสติมีปัญญาใช้ไหม เขามีสติ มีปัญญาของเขา การเคลื่อนไหว การเหยียด การกู่ของเขา สติปัญญาเขาพร้อม นั่นนะคนพร้อม

นี่เรามากับอารมณ์ของเรา ถ้าเรามาอารมณ์ของเรา เรามาวัดมาวา เรามาเสียดสะทอน ให้เราเป็นมนุษย์สมบูรณ์ขึ้นมาไง ให้เป็นมนุษย์สมบูรณ์ขึ้นมาคือหัวใจมันอยู่ในร่างกายนี้ไง เราไม่ใช่เป็นมนุษย์เดินอยู่นี่ไง ความคิดมันอยู่ไหน ความคิดมันส่งออกหมด ตัวนั่งอยู่นี่ แต่จิตใจอยู่บ้าน

ให้จิตใจอยู่ในร่างกายนี้ หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกโธ เวลาคนเราทำความสงบของใจ เข้ามาได้ มันเป็นอิสรภาพไง มันเป็นอิสรภาพ เป็นมิตรภาพ พอมิตรภาพนะ คุณครูบาอาจารย์ของเราสิ ครูบาอาจารย์ของเราสมัยหลวงปู่มัน ท่านจะมีถึงกันตลอด จะมีสิ่งใดกระทบกระเทือนท่าน จะดูแลกันตลอด ท่านมีความผูกพันมาก ท่านมีมิตรภาพ มีความผูกพันกันนะ ความผูกพันด้วยอะไร ความผูกพันเสมอกันด้วยศีลใจ เสมอกันด้วยทิวฐิใจ ความเห็นใจ เพราะอะไร คนบวชมา เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านดำรงชีพอยู่ ท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านจะพ้นจากทุกข์ของท่าน แล้วผู้ที่มีอำนาจาสนา เวลาในยุคสมัยนั้นออกบวชๆ ออกบวชเสร็จแล้วก็แสวงหาครูบาอาจารย์ แสวงหาครูบาอาจารย์ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ไปหาหมอจะหาแต่หมอดีๆ ใ้อหมอปุทธพาณิชย์ เอ็งก็ไม่ไป หมอพาณิชย์ เอ็งก็ไม่อยากไปเพราะมันเลี้ยงไข้ เราไปถามพระ พระก็ตอบไม่ได้ไง ยิ่งไปหาพระ ยิ่งไปหาผู้ตอบ ยิ่งตอบยิ่งงงใจ

เวลาหลวงตาท่านไปเห็นใจ ปัญญาอย่างนี้หรือจะมาสอนเรา ปัญญาอย่างนี้ในตำราก็มี ปัญญาอย่างนี้คิดในคอมพิวเตอร์ก็ได้ พอกดมาแล้ว ธรรมะเกิดมาแล้ว อ่านแล้วไม่เข้าใจ งงไปหมดละ

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ของเรา ถ้ามีความเป็นจริงๆ มันจะมีสติมีปัญญาของมัน ถ้ามีสติปัญญาของมัน นี่ภาคปฏิบัติ เวลาปฏิบัติ เราต้องหายจากมันเมื่อก่อน เวลาคนพวกเราเป็นปัญญาชน แล้วมีจิตใจที่เป็นธรรมอยากจะช่วยเหลือเจือจานเขาทั้งนั้นนะ มีคนนอนหลับพักผ่อนอยู่ เราจะป้อนอาหารเขา เป็นไปไม่ได้หรอก อย่างน้อยมันต้องตื่นขึ้นมาก่อน คนตื่นขึ้นมาแล้วมันถึงจะกินได้ อยู่ได้ เข้าใจได้

หัวใจมันหล่นไหลไปกับกิเลสตัดหาความทะยานอยาก หัวใจมันหล่นไหลไปกับ
ความรู้สึกนึกคิดของคน แล้วก็อวดรู้ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาที่อวด
รู้ รู้อะไร รู้กิเลสพารู้ไง กิเลสพารู้นี่สัญชาตญาณของมนุษย์

คุณศัพท์สิ ไปทำร้ายมันสิ โดยสัญชาตญาณมันก็กัดเอาทั้งนั้นนะ นี่ก็เหมือนกัน สัญชาตญาณ
ของจิตมันก็ส่งออกทั้งนั้นนะ แล้วมันเป็นจริงขึ้นมาหรือไม่ มันไม่เป็นจริงเพราะอะไร เพราะมัน
มีสมุทัย

เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์สำคัญมากนะ เวลาท่านเทศนาว่าการ สิ่งใดที่เป็น
ไฮไลต์ สิ่งใดที่เป็นความจริง ท่านจะข้ามไปๆ เพราะพูดไม่ได้ พูดไปแล้วมันเป็นโทษกับผู้ฟัง
ผู้ฟังมันจะจับมับเลย อ้อ! นี่เป็นไฮไลต์นะ นี่เป็นข้อเท็จจริงนะ มันจะสร้างภาพอยู่ตรงนั้นนะ
มันจะสร้างจินตนาการอยู่ตรงนั้นนะ มันไปไหนไม่ได้หรอก จิตนี้ร้ายนัก ยิ่งกิเลสมันครอบงำ
ไอ้โฮ! จิตยิ่งร้ายยิ่งกว่า แล้วมันได้สิ่งใดที่เป็นคุณประโยชน์ มันรีบผูกมัดไว้กับใจมันเลย ทั้งๆ ที่
มันไม่เป็นนะ

แล้วจิตนี้เป็นได้หลากหลายนัก จินตนาการก็ได้ จินตนาการว่าเราเป็นเศรษฐีโลก
จินตนาการสิ มันก็เป็น เป็นเพราะเอ็งคิดนั่นแหละ แต่ไม่เป็นความจริงหรอก เวลาถ้าการศึกษาๆ
ศึกษาอย่างนั้นนะ ศึกษามันผิดตรงไหน ไม่ผิดหรอก ศึกษาไปเพื่อประพฤติปฏิบัติ เรามีการศึกษา
แล้ว เราต้องมีหน้าที่การงานของเรา เราทำหน้าที่การงานของเราประสบความสำเร็จแล้ว นั่นคือ
ผลประโยชน์ของเรา เหมือนกัน เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็น
ปัญญาชน เรามีปัญญาไง เรามีปัญญา สิ่งที่เราได้ทรงจำธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าไง แล้วมันเป็นขึ้นเป็นอันของเราหรือไม่

ในสมัยปัจจุบันมีลิขสิทธิ์นะ แต่ในสมัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีกำมือในเรา
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ตลอด ธรรมะนี่แต่ตลอดเลย ให้พวกเราหิบบนตักดวงเขา
แล้วตักดวงตรงไหนล่ะ มันตักดวงไม่ได้ มันตักดวงไม่เป็น เข้ามาตัวเปล่าๆ ก็ออกไปตัวเปล่าๆ
ไปไหนมาก็ไม่ได้

เวลาโยมไปหาหลวงตา เวลาถ้ามา มารดเปล่าๆ เวลากลับไป พุทโธให้เต็มคันรถไปเลยนะ
พุทโธให้เต็มคันรถเลยนะ พุทโธก็พุทชะ พุทชะก็มีสติสัมปชัญญะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้าสอนไว้ “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด” ความประมาท ความเลินเล่อ ความเพ้อเรอ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นเป็นโทษมาก

ไอนี้ก็เหมือนกัน แขนวพระไว้ที่คอ มีพระที่คอกัน แต่พุทธโธไม่มี พุทธโธในหัวใจมันไม่เกิด ถ้าพุทธโธในหัวใจเกิด พระอยู่ที่ใจ เวลาพระอยู่ที่ใจแล้ว พระนี้วางไว้เลยนะ เราเอาที่นี้ เราเอาที่นี้ เราเอาที่หัวใจของเรา ถ้าเอาหัวใจของเรา เราหายใจเข้านี่ก็พุทธ หายใจออกนี่ก็โธ มันจะกราบองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจไป เวลาครูบาอาจารย์มีธรรมนะ เวลายกมือไหว้ เวลา กราบถึงหัวใจ กราบด้วยใจ โอ้อโฮ! มันสวยมันงาม กราบด้วยความระลึกถึง กราบด้วยอย่าง นั้นนะ มันกราบมาเพราะอะไรล่ะ เพราะมันซาบซึ้ง เพราะมันเป็นจริง มันสัมผัสได้

ไอนี้ศึกษาความรู้ท่วมหัวเลย พุทธโธก็ไม่รู้จัก ไม่รู้จักคือเราไม่รู้จักสติ สติมันเป็นอย่างไร ส เสือ ต เต่า สระอิ ไซ้ใหม่ สติก็คือความระลึกถึง รู้ตัวอยู่นี้ไง รู้ว่ามันคิดผิด คิดไม่ถูกต้องไป มันก็ หยุดใจ นี่สติ ธรรมะ นี่สติธรรม สมาธิธรรม เวลาจิตมันสงบแล้ว ถ้าจิตมันสงบแล้วมันไม่ ฟุ้งซ่าน มันไม่ทุกข์ไม่ยากอย่างนี้ไง ถ้ามันไม่ทุกข์ไม่ยากอย่างนี้ คุณสิ บอกว่าองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ปฏิเสธคนมั่งคนมีคนศรีสุขนะ ไม่ได้ปฏิเสธเงินทองนะ คุณสิ กษัตริย์ต่างๆ เป็นลูกศิษย์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งนั้นนะ เวลาบอกกษัตริย์มันจนที่ไหนล่ะ

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์อนุปูปพิถา ให้เสียสละทาน เสียสละทาน แล้วผลของมันก็คือสวรรค์ ผลคือสวรรค์ ก็ให้ถือนอกข้มมะไป พอจิตใจอ่อนควรแก่การงาน ท่าน ถึงจะเทศน์อริยสัจไป

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา สิ่งที่เป็นจริงขึ้นมา ไม่ปฏิเสธสิ่งนั้น ถ้าไม่ปฏิเสธสิ่งนั้น สิ่ง นั้นมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยไป แต่ความจริงๆ สิ่งที่น่ากว่านั้น เหนือกว่านั้นคือหัวใจของสัตว์ โลกไป เหนือกว่านั้นคือศีล สมาธิ ปัญญาไป ถ้าศีล สมาธิ ปัญญาที่มันเกิดขึ้นกับใจของคน ทุกคน มีสติปัญญา ทุกคนเป็นสุจริตชน ทุกคนมีสติปัญญาสามารถเลี้ยงตัวเองได้ ทุกคนมีความสามารถ เลี้ยงตัวเองได้ ทุกคนมีความสามารถเลี้ยงครอบครัวได้ ทุกคนสามารถดูแลหมู่คณะได้ ทุกคนทำ คุณงามความดีได้ สังคมมีความสุขไหม ตัวเราจะมีความสุขไหม

มันเป็นไปไม่ได้เพราะอะไรล่ะ มันเป็นไปไม่ได้ คุณสิ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน สิ่ง ที่เราเกิดมา ความคิดมันแตกต่างกันไป เกิดมาจากพ่อแม่คนเดียวกัน ครอบครัวเดียวกัน พี่น้องยัง คิดไม่เหมือนกันเลย คิดไม่เหมือนกันมันเพราะอะไรล่ะ พันธุกรรมของจิตๆ ใจ

เวลาเราเกิดมานี้พันธกรรมของพ่อของแม่ เจ็บไข้ได้ป่วยเข้าไป หมอว่าเป็นพันธกรรม แต่ความรู้สึกนึกคิดที่มันออกมาจากหัวใจละ ความรู้สึกนึกคิดออกมาจากหัวใจ อภิชาติบุตร บุตรที่สร้างเวรสร้างกรรมที่ดึงามมา เกิดมาเป็นลูกเป็นเต้าที่ดี คุณแม่พ่อแม่ประเสริฐ คุณเด็กกตัญญูสิ เวลามันวิ่งไปเซ็ดซี้เซ็ดเยี่ยวป๋าย่าตายายของมันนะ เด็กตัวน้อยๆ มันมีความคิดอย่างนั้นนะ ไอ้คนอย่างนี้ต้องให้รางวัล ให้มั่งกู่เป็นนางสาวจักรวาล นางสาวจักรวาลมันประกวดอะไร ประกวดไอ้คนนี่ ประกวดไอ้เด็กพฤติกรรมมันดีๆ นี่ ไอ้พฤติกรรมมันดีอย่างนี้มันดีเพราะอะไร มันดีเพราะมันได้สร้างของมันมาไง มันสร้างของมันมา มันมีมุมมองอย่างนั้นไง มันคิดได้แต่เรื่องดีๆ ใจ

ไอ้คนคิดชั่วมันคิดว่าพ่อแม่ไม่รักไม่ดูแลนอนมัน ออกมามันจะบีบคั้นเอาจากพ่อจากแม่ของมัน มันบีบคั้นเอาพ่อแม่หัวใจแทบหลุดแทบสลาย มันมาจากไหนละ มันมาจากไหน มันก็มาจากเวรจากกรรมที่มันสร้างมานั้นแหละ ถ้ามันสร้างของมันมานะ มันมีความรู้ นี้ไง มันมาในทฤษฎีมานะ มาในทฤษฎีค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของมัน เพราะมันมา เพราะมันมาแล้วไปพบกับมันรู้เรื่องใหม่ พบกับมันไม่รู้เรื่องหรือก ถ้าพบกับมันไม่รู้เรื่อง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงอนุปุพพิกา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านถึงมีข้อวัตรปฏิบัติใจ ข้อวัตรปฏิบัตินะ ถ้าเอ็งมีวาสนา เอ็งจะเห็นคุณค่าของมัน

สาธุการูปโภคในประชาชนสำคัญมากนะ ไม่มีน้ำ ไม่มีไฟ จะอยู่กันอย่างไร นี่ก็เหมือนกัน ไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ ใจมันอยู่ที่ไหน ใจของเอ็งอยู่ที่ไหน เอ็งมัวเมาจนไม่มีสามัญสำนึกในใจของเอ็งเลย เหมือนซากศพ ไม่มีชีวิต ไม่มีความรู้สึกนึกคิด

แต่ถ้ามันเป็นความจริงของมันขึ้นมา มันมีข้อวัตรปฏิบัติ นี่เครื่องอยู่ของใจๆ ใจ ถ้าเครื่องอยู่ของใจมันจะเห็นคุณค่าไง คุณค่า เราอยู่กับข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา พออยู่กับข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา ทำขึ้นมาแล้ว นี่เครื่องอยู่ๆ พออยู่แล้วมันจะเข้าวัตรกรรมต่างๆ ให้มันสงบระงับเข้ามา สงบระงับเข้ามา นี่ใจ สงบระงับเข้ามาด้วยสติด้วยปัญญา มันก็ไปแก้ไขแล้ว ไอ้ที่เอ็งคิดเอ็งทำมันชั่วหรือมันดี ไอ้ที่มันทำมันเพื่อสังคมหรือทำลาย ไอ้ที่เอ็งทำมันส่งเสริมหรือเป็นการทำลาย ถ้าเป็นการส่งเสริมมันเป็นบุญ ถ้าเป็นการทำลายเป็นโทษ เป็นบาปอกุศล แล้วที่เกิดมานี้ มันทุกข์มันยากอยู่ที่นี่ ที่มันมีความคิดอย่างนี้ ที่มันแผดเผาอยู่อย่างนี้มันก็เป็นบาปอกุศลอยู่แล้ว แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนเรื่องพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สังฆธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมโอสถสามารถแก้ไขได้ทั้งหมด

แก้กรรมๆ เขาแก้กรรมไปอ่อนวอนขอกันไง การแก้กรรม แก้กรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาสวกัษยญาณ ชำระกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา การแก้กรรม แก้กรรมด้วยการภาวนาไง ถ้าการแก้กรรมด้วยการภาวนา ถ้าจิตสงบระงับเข้ามามันทำของมันได้ไง มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนาของคนใช้ใหม่ พาหิยะๆ ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เดียวเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา เพราะเขาได้สร้างสมของเขามา เขาภาวนา เขาบวชมา เขาสละชีวิตของเขา เขาสละชีวิต เขาตายคาผ้าเหลืองมาหลายภพหลายชาติไง เวลาถึงที่สุดแล้วด้วยบุญกุศลนั้นมันส่งเสริมมา ไปฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เธอจงดู โลกนี้เป็นความว่าง”

ของที่มีอยู่นี้ว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย ของเราว่างเปล่าไหม มึงอย่าว่ากูนะ ว่างเปล่าเดียวคุณตีหัวเลยละ ว่างเปล่า

“เธอจงมองโลกนี้เป็นความว่าง”

แล้วเรามองไปอวกาศมันว่างไหม แล้วมันเป็นพระอรหันต์บ้างหรือเปล่า ไม่ได้เป็นเลย

“เธอจงมองโลกนี้เป็นความว่างเปล่า แล้วตั้งสติไว้ กลับมาถอนใจผู้เห็นว่างเปล่านี้”

ไอ้สิ่งที่ไปยึดมั่นถือมั่น สิ่งที่ไม่เห็นว่าความว่างเปล่ามันว่างเปล่าอยู่ข้างนอก แต่ตัวตนกูยิ่งใหญ่ เพราะกูนี้เป็นนักวิทยาศาสตร์ใหญ่ กูเห็นความว่างเปล่า กูนี้เป็นยอดคน มันไปติดอยู่ตรงนั้นนะ “เธอจงดู โลกนี้เป็นความว่างเปล่า แล้วกลับมาถอนอัตตานุทิฎฐิ ความเห็นความรู้ว่างเปล่านี้ทั้ง” นี้พอฟังด้วยสติด้วยปัญญาของเขา

ไอ้ที่เราฟังทุกวันเลย อ่านท่องกันจนท่องจำได้เลย แล้วเป็นอะไรบ้างล่ะ เป็นทุกข์อยู่นี่ไง

ด้วยอำนาจวาสนา ด้วยเขาวนด้วยปัญญา ด้วยพื้นฐานใจ ผู้ที่จะสิ้นกิเลสมันต้องมีวุฒิภาวะการได้สร้างสมบ่มเพาะมา การสร้างสมบ่มเพาะมาจนจิตใจเข้มแข็ง คำว่า “เข้มแข็งของมัน” คือมีจุดยืนใจ ไม่เชื่อสิ่งใครง่ายๆ ใจ ไม่ไหลไปกับอารมณ์ความรู้สึก ไม่ไหลไปกับกิเลสค้นหาความทะยานอยาก ขวนขวายทวนกระแสว่ายขึ้นไปสู่ความดี ความดีในความคิด ความดีในการดูแลรักษาใจ ความดีละเอียดลึกซึ้ง ไม่ใช่ความดีไปแข่งขันกันจากภายนอก ไม่มีการแก้ไขทำลายกิเลสจากภายนอกได้ ไม่สามารถไปจับคนมาฆ่าให้หมดเลยเพื่อเราเป็นพระอรหันต์ ไม่มีการฆ่าต้องฆ่ากิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของเรา ถ้ามันย้อนกลับมาที่นี้ ถ้าจิตใจมัน

เข้มแข็งขึ้นมามันจะมีวุฒิภาวะ มันจะมีความรู้ความเห็น แล้วถ้าคนคนนั้นถ้ามีความรู้ความเห็น
อย่างนั้นนะ มีคุณธรรมในหัวใจแล้ว มันจะกระทบกระเทือนใครใหม่ มันจะทำให้ใครกระเทือน
ใหม่ ไม่มี ไม่มี ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง

นี่ไง ไม่ใช่เหยียบย่ำดูถูกแก้วแหวนเงินทอง แต่คนโง่ นั่นคือสรพิษ ถ้าคนโง่ สิ่งนั้นมัน
ทำลาย ถ้าคนฉลาด สิ่งนั้นจะเป็นคุณ ถ้าคนฉลาด มันอยู่ที่หัวใจไง คนโง่อยู่กับเงินกับทองมันก็
เป็นโจร ถ้าคนฉลาดอยู่กับจี๋มันก็เป็นธรรม จี๋ ปุ๋ย เขาเอาไปขายร่ำรวยทั้งนั้นนะ อยู่ที่หัวใจ อยู่ที่
หัวใจ เราถึงมาวัดมาวากัน ใจ ฟังธรรมๆ เพื่อตอกย้ำ ตอกย้ำความคิดเรา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนครั้งสุดท้ายนะ ที่สุด กาลามสูตร ไม่ใช่เชื่อแม้แต่
อาจารย์สอน ไม่ใช่เชื่อแม้แต่เราพวคนี่ สิ่งทีพวคนี่ได้ยิน ทุกคนได้ยิน แล้วกลับไปวิเคราะห์
พิจารณา อย่าเชื่อ ถ้าเชื่อ แสดงว่าเราไม่ใช่ปัญญาชน ปัญญาชนเขาฟังวิเคราะห์ แล้วประพฤติ
ปฏิบัติให้เป็นจริงขึ้นมา ถ้าเป็นจริงขึ้นมาจะเป็นปัจจัยตัดัง เป็นสันติภูมิโกอยู่ในหัวใจของเรา
เอวัง